

Martina Hlubocká

BESTSELER
BOOK

VIDIECKA
PRINCEZNA

Martina Hlubocká

VIDIECKA PRINCEZNÁ

Martina Hlubocká
Vidiecka princezná
Copyright © by Martina Hlubocká
Cover design © by Zuzi Maat
Illustration © Shutterstock
Slovak edition © by BESTSELER

*Venujem vám všetkým,
pretože menovať každého z vás
by zaplnilo celú stranu*

ISBN: 978-80-8252-004-3 pdf

BESTSELER
BOOK

Weymont. Anglicko 1814

Kapitola 1

Slečna Charity Clarková zaľala päste, až mala hánky bledé ako masťná a flakatá stena za ňou. Silno stisla zuby, cítiac, ako škripu. Vedela, že sa musí ovládať, hoci zúrivosť v nej len tak vrela. Svetlými očami vyhľadala majiteľa hostinca, v ktorom pracovala, ale nebola natoľko pochabá, aby dúfala, že zasiahne. Spočiatku protestovala voči urážlivému správaniu hostí, no rýchlo pochopila, že chamtivý hostinský a ani jeho žena, nebudú svojim zákazníkom nič odopierať. Ani ona si nemohla dovoliť prísť o prácu, preto len silou vôle vydržala ich nemiestne narážky a čoraz drsnejšie oblapkávanie.

Našťastie, sama sa pretĺkala životom dosť dlho na to, aby sa rýchlo naučila brániť. Britký jazyk, natiiahnutá noha, keď opitý prechádzal okolo, nenápadný štuchanec lakťom pod rebrá, či zo pár náhodných úderov pohárom alebo karafou do hlavy, sprevádzaných rozliatym nápojom, jej stáli za pár vyčítavých nadávok hostinského a jeho manželky. A zväčša si dala záležať aby ju pri páchaní pomsty neprichytili.

Stáli zákazníci už čo-to od nej schytali a vedeli, že potľapkávanie po zadku, robenie návrhov a hovorenie nechutností, na ktorých sa smiali len oni, im zaručene oplatí.

Ale noví prišelci netušili, ako sa majú správať. Vnímali ju ako

ženu, ktorá ukojí všetky ich požiadavky a ani otravný chlap, stískajúci jej lakeť, nebol výnimkou. Zrejme sa nazdával, že mladá žena bez rodiny a príbuzných, ktorí by jej nikdy nedovolili zamestnať sa u Wilbruga, v najhoršom hostinci v meste, bola zaujímavým lákadlom. No keby mala čo i len trochu na výber, nikdy by na tak odpornom mieste neskončila. Lenže nemala. A život ju naučil brať veci, ako prídu. Takže počkala, až jej bolesť zarývajúcich sa nechtov do dlaní pripomenie, že musí ovládnuť túžbu uštedriť otravnému chlapovi úder rovno medzi oči. No on ju odmietal pustiť a navyše druhou rukou nebezpečne putoval od pása vyššie. Poriadne si koledoval! Nemohla ho kopnúť do kolena a ako pripitý veľmi nevnímal, keď mu odťahovala ruku, pričom sa neštítala vykrucovať mu prsty. Vedela, že sa mu musí vymaniť skôr, ako ju stiahne k sebe. Odmietala sa nechať obchytávať! Mala svoju hrdosť, hoci bola často na nože s prázdnyim žalúdkom a preto sa rozhodla najskôr vždy vyskúšať všetky iné možnosti, než sa vrhne na otravného zákazníka a vyškriabe mu za jeho drzosť oči. No čím viac sa snažila vymaniť, tým pevnejšie ju zvieral.

„No tak, malá, nebuď na chudáka Georgieho zlá. Celý deň som tvrdo makal, tak mi dovoľ užiť si tvoju spoločnosť.“

Charity sa zaprela do zeme a udusila v sebe prúd nadávok, ktoré sa jej tislí na jazyk.

„Je mi ľúto, ale takéto služby neposkytujem,“ zafučala.

„A prečo nie? Nechcela by si si snaď privyrobiť?“

„Nie.“ Zaprela sa a konečne sa jej podarilo vymaniť sa z kostnatých rúk. Zaspätkovala a len tak-tak udržala rovnováhu. Rýchlo sa vystrela a cúvla do bezpečnej vzdialenosti. Skôr, ako sa Georgie spamätal, tresla krčah piva na stôl s takou silou, až časť obsahu preletela cez okraj.

„Ohohó! Dávaj pozor!“ nasrdil sa. Nemotorne sa postavil, keď pivo začalo stekať po nerovnom stole priamo na neho.

Charity sa spokojne uškrnula a ľahostajne začala utierať mokrý stôl z opačnej strany ako bol Georgie, zatiaľ čo on lamentoval nad mokrými nohavicami.

„Pozri sa, ty sprostá hus, čo si urobila! Mám zmáčané gate!“

„Ale veď to ste predsa chceli,“ neodpustila si poznámku.

„Urobila si to naschvál!“ čertil sa a zrazu nevyzeral až tak opitý. Prestala utierať stôl a pozrela sa chlapovi priamo do očí. Nedokázala sa prestať spokojne uškríňať, no hlas mala sladký ako med.

„Ja? To vy ste ma ťahali. Je mi ľúto, pane. Prinesiem vám druhý pohár.“ To, že mu ho nechá naučtovať, si však nechala pre seba. Odkračala k výčapu, kde už na ňu čakal tučný a nepríjemný majiteľ, Wilbrugs. Mračil sa, tvár mal červenú hnevom i teplom, ktoré sálalo z kuchyne, a prasacími očkami pozorne sledoval dianie v začmudenej krčme.

„Čo sa stalo?“ spýtal sa podozrievavo.

Mykla plecami a položila takmer prázdny krčah na pult.

„Nič, chlap je ožratý. Drgol do mňa a vylialo sa mu pivo,“ zaklamala bez mihnutia oka. Netešilo ju, že jej klamanie ide čoraz prirodzenejšie, ale robila, čo musela. A malá lož bola v takýchto prípadoch nevyhnutnosťou.

Wilbrugs sa nedôverčivo zamračil a neprítomne utieral špinavou handrou pohár. Pozrela mu na ruky a znechutene sledovala, ako kusom prilepenej zeleniny líči po skle flaky. S grimasou sa odtiahla.

„Načapujte mu nový.“

„Klameš!“ zrúkol zrazu, až sa skoro prikrčila. No Charity sa naučila, že nesmie prejavíť strach. Zadívala sa mu do očí a po-

zerala do nich tak dlho, až cítila čoraz väčšiu potrebu žmurknúť. Neustúpila však ani o piad'. Napokon ju zachránila Wilbrugsova žena, ktorá na neho zakričala z kuchyne.

Nahnevane šmaril handru o stôl a presunul svoje tučné telo do vedľajšej miestnosti. Charity si vydýchla. Vedela, že si začína všímať, že muži na ňu už toľko nepokrikovali a dostávala len toľko mincí, koľko im naučtoval. Jeho zámer využiť ju ako lákadlo začínal upadať a tušila, že skôr či neskôr jej za to poriadne vyčistí žalúdok. No modlila sa, aby zostalo len pri slovách. Muži ako on sa neštítali ničoho, ani fyzického násilia.

Nateraz si však vydýchla a pozrela na malé zašpinené hodiny, umiestnené na poličke pri dverách. Už bolo skoro osem. Srdce sa jej roztlklo.

Určite príde každú chvíľu! Rýchlo vbehla do komory na metly, vzala malé zrkadlo ukryté za naoko čistými handrami a zásterou ho preleštila. Smutne zhodnotila svoj výzor. Nielenže nebola výnimočne pekná, ale jemné vlasy neurčitej svetlej farby jej poletovali z uvoľneného drdola, oči sa jej neprímerane leskli z nedávneho konfliktu a lacné šaty so zodratými manžetami zažili už i lepšie časy. Povzdychla si a pokúsila sa čo-to napraviť. Oprela zrkadlo o handry, pričupila sa, aby dovidela na svoj odraz, a malým hrebienkom, ukrytým vo vrecku šiat, sa pustila do opravy drdola. Učesala sa, potočila hlavou, uštípla sa do líc, narovнала predok šiat, zhlboka sa nadýchla a ukryla hrebeň a zrkadlo späť na miesto. Prebehla späť do výčapu, neprítomne začala utierať pult a po očku sledovala hodiny.

Ubiehali dlhé minúty a Charity napäto dýchala, hoci sa pokúšala upokojiť. Nevšímala si nič a nikoho, len nenápadne poškuľovala na dvere. Nevnímala ruch v hostinci, ani hlučné dohady

majiteľov v kuchyni. Jediné, na čo sa dokázala sústrediť, bol jeho príchod. I keď vedela, že má nerozumné očakávania, nemohla si pomôcť. Poznala ho celé roky. Už ako mladé dievča ho vídala v mestečku. Spočiatku o ňu nejavil záujem a ona po ňom len nenápadne poškulovala a závidela slečnám, s ktorými sa pustil do reči. No odmietala sa pretŕčať ako hlupaňa, aby na seba upozornila, a tak trvalo ešte zopár rokov, kým si ju všimol. Ale v to jedno všedné nedelňé popoludnie, keď peši kráčala z kostola, si k nej začal dovoľovať akýsi tulák a práve Peter O'Nell, ktorý išiel náhodou okolo, jej pribehol na pomoc. Len čo tuláka zahnal, ponúkol jej odvoz. Cítila sa ako princezná, ktorú vyslobodil rytier v zlatej zbroji. A hoci na rozprávky dovtedy neverila, v ten deň začala. Cestovali spoločne, zahĺbení do rozhovoru, nevšímajúc si meniace sa počasie. Prišla búrka a oni sa ukryli do blízkej stodoly. A vtedy sa jej život zmenil. Z dievčenského poblúznenia vzišla zamilovanosť, i keď len jednostranná. Keď sa napokon rozhodol odísť, zostali jej nesplnené sny a zlomené srdce. Našťastie bola natoľko múdra, aby si uvedomovala, že obaja boli primladí a tak svoj bôľ čoskoro prekonala.

Odvtedy ubehlo veľa času, ale pred pár týždňami ho zazrela v meste, a zostala stáť ako obarená. Sprvoti nemohla uveriť, že ho opäť vidí. Ale zrak ju neklamal. A hoci vyrástol, dospel, a už rozhodne nebol mládencom, spoznala by ho všade.

Bez rozmyslu za ním vykročila, no zastala, keď sa mu prihovorili slečny Malové v pekných vychádzkových šatách a moderných klobúčikoch. Nebola natoľko pochabá, aby očakávala, že sa prestane venovať skutočným slečnám a uprednostní ju. Koniec koncov, už nebol obyčajným mladým mužom. Bol dobre oblečený, akoby aj nie, keď sa po svadbe svojej sestry Hannah stal švag-

rom grófa. A určite bol zámožnejší ako miestni statkári či páni. Predal obchod so zmiešaným tovarom, kam chodievala a ktorý vlastnil spoločne so sestrou, hádam viac z rozmaru ako z potreby nakupovať, a odišiel nevedno kam.

No z ničoho nič sa objavil vo Weymonte a Charity sa dopočula, že sa nasťahoval priamo do sídla vojvodu St'Olivera, ktorý sa pred mesiacom vrátil i so svojou vojvodkyňou a deťmi. V rozľahlom panstve býval i najlepší priateľ vojvodu, gróf z Withmoru, s manželkou a so svojou dcérkou. A teraz tam bol i on, Peter O'Nell. Objekt jej nepokojných myšlienok. Znova pozrela na hodinky a premýšľala, koľko im ešte môže trvať večera. Na vidieku sa vždy sadalo ku stolu skôr, no ktovie aké návyky si so sebou priviezli z Londýna. Dupočila sa, že jeden zo sluhov jeho milosti prezradil lokajovi, ten hájnikovi, ktorý informáciu povedal svojej žene, a tá sa o ňu podelila so ženami po nedeľnej kázni, že začiatkom týždňa, hneď po večeri, sa páni dohodli zájsť do krčmy. Táto novinka preletela mestečkom ako požiar. I preto bolo dnes v hostinci tak plno.

Všetci očakávali príchod vrchnosti. A Charity nebola výnimkou. Zrazu ňou prešlo príjemné mraučanie a zježili sa jej chlípky na koži. Bol tu! Vycítila ho skôr, ako prišiel. Týždne čakania vyvrcholili dnešným večerom.

Pootočila hlavu a vychutnávala si pohľad na trojicu mužov, vstupujúcu do hostinca. Vojvoda Daniel Patrik St'Oliver bol hádam najkrajším mužom, akého kedy videla. Jeho počerná tvár, čierne vlasy a najmodrejšie oči v kombinácii so svalnatou postavou, dokázali ohúriť nejednu ženu. Musel sa mierne zohnúť, aby pri svojej výške netrafil rám dverí. Za ním nasledoval lord Ashton Kinkleyd, gróf z Withmoru. Bol takmer rovnako vyso-

ký, no kým vojvoda bol tmavý ako sám Lucifer, gróf vyzeral ako anjel, ktorého zoslali na zem pokúšať ženy. Blondavé, švihácky začesané vlasy, drahé oblečenie, štíhla postava a nebezpečné orlie oči, ktoré nenechali nikoho na pochybách, že príjemný výraz sa môže v sekunde zmeniť. Už na prvý pohľad sálal z oboch mužov prirodzený rešpekt. Hoci už mohli mať okolo štyridsiatky, vek im z mužnosti nič neubral. Ale ani jeden nebol pre Charity natoľko ohromujúci, ako posledný z trojice. Keď zazrela ryšavú hlavu skláňajúcu sa popod dvere, srdce jej vynechalo jeden úder. Nikdy by si nepomyslela, že ryšavý modrooký a kedysi pehavý Peter O'Nell vyrastie do tolkej krásy. I keď nebol klasicky krásny, stačilo, aby sa pozrel jej smerom a Charity ticho vydýchla.

Mal tajuplný, hypnotizujúci pohľad a ona netúžila po ničom inom, ako zistiť, čo sa za ním skrývalo. Keď vošiel do svetla, všimla si, že vlasy nemal ani zďaleka červené, skôr hnedohrdzavé, čo v kombinácii s jeho nebesky modrými očami pôsobilo nesmierne fascinujúco. Bol vysoký takmer ako vojvoda a štíhlo-svalnatý ako gróf. Nikto nevedel, kam odišiel po predaji obchodu. Od kohosi v meste začula, vraj sa pridala k armáde proti Napoleonovi. To by vysvetľovalo, prečo sa okolo neho šírilo zvláštne napätie. Niečo potlačilo jeho chlapčenskú stránku a urobilo z neho muža.

Nespustila z Petra pohľad, kým sa všetci traja neusadili v najvzdialenejšom rohu hostinca. Po meste sa šepkalo, že Peter a gróf sa nemali práve v láske, ale tým časom zrejme odzvonilo. Keď sa k nim priblížila, aby začula aspoň niečo z ich rozhovoru, práve doznieval zvonivý smiech všetkých troch mužov, čo nasvedčovalo priateľskej atmosfére. Keď však gróf potľapkal Petra po pleci, zapôsobilo to na ňu zvláštne nepokojne. Akoby mu tento prejav nebol celkom pochuti.

Pripravovala sa na moment, keď pred nich predstúpi. Nezmyselne si upravila šaty a očami neprestávala sledovať Petra. Urobila krok, ale Wilbrugs, inokedy neobratný, prebehol pozoruhodne rýchlo cez hostinec, a začal sa pánom líškať. Charity nezostalo nič iné, ako sa venovať ostatným zákazníkom a trojicu mužov nenápadne pozorovať. Zvyšok večera napredoval rýchlo a mrzelo ju, že sa za celý čas nedokázala dostať k Petrovi, ani na seba inak upozorniť. I keď netušila, čo by mu povedala, alebo ako by na ňu zareagoval, túžila po tom, aby si ju všimol. I za cenu hrozby, že nebude rád, že ju vidí. Preglgla a dúfala, že skôr, ako odíde, bude mať príležitosť ho aspoň pozdraviť. Ale minúty sa zmenili v hodiny a jej nádej pohasínala ako dohorievajúca sviečka.

Večer vystriedala noc, no v hostinci nebolo hlučne ako zvyčajne. Len málokto si dovoľil prerušiť tlmenu vravu, ktorá s príchodom trojice zavládla. Každý striehol na hocaké slovo, len aby mohol ako prvý rozšíriť klebety o tom, čo počul z úst panstva.

Charity obsluhovala, roznášala jedlá a vyhýbala sa chlapovi, ktorý napoly opitý ležal na stole. No keď prechádzala okolo neho, zazdalo sa jej, že Peter pozrel priamo na ňu a v opojení zakopla o nohu stoličky. Štyri plné poháre, ktoré zvierala v ruke, sa jej vyšmykli a s rachotom dopadli na podlahu. Okamžite na seba strhla pozornosť. Dokonca i Georgie sa zobudil a s frflaním sa mu podarilo vystrieť na stoličke.

Len čo ju zbadal, začal niečo vykrikovať. V tej chvíli bola rada, že mu nebolo rozumieť. Wilbrugs sa k nej rozbehol s výrazom sľubujúcim pomstu a muži sa rozrehotali na plné hrdlá. Charity však i napriek chaosu, ktorý spôsobila, zrakom vyhľadala Petra. Smutným faktom bolo, že on jej nevenoval takmer žiadnu pozornosť. Videl ju, pozrel sa na ňu, ale skôr ho zaujímal hurhaj, ako

ona. Díval sa na ňu, ale vlastne ju vôbec nevidel. Akoby ju ani nespoznal. Akoby si ju nepamätal! A to ju pokorilo a rozzúrilo.

Kľakla si a bez ohľadu na sukňu, ktorú si máčala v rozliatom pive, začala zbierať črepy. Ako si len mohla myslieť, že by sa na ňu pamätal! Alebo nebudaj za tie roky spomenul! Na ňu! Chuderu bez rodiny a peňazí, pretĺkajúc sa životom zo dňa na deň, ktorú všetci v meste zdvorilo ignorovali! Pritom chodievala do obchodu Petra a Hannah O'Nellocov, vídali sa v tomto malom poondiatom meste takmer každý deň a sedávali len jednu radu od seba počas nedeľnej bohoslužby. A strávili spolu najkrajšie popoludnie, aké sa Charity doposiaľ pritrafilo.

Prišlo jej zo svojej naivity zle. Keď pred rokmi odišiel, myslela si, že dievčenské snenie ju nadobro opustilo, ale len čo sa vrátil, správala sa rovnako hlúpo! Akoby ju život nenaučil, že sen sa nepremení na skutočnosť len preto, že si to praje! S rozmachom hádzala črepy do zástery, z ktorej si vytvorila provizórne vrece. Keď väčšinu zozbierala, prudko vstala, no to už stál i Georgie a zrejme mu v jeho opitej hlave nedošlo, čo sa deje, pretože si ju ťarbovo pritiahol a snažil sa jej vtisnúť bozk. To už aj ňu bolo priveľa! Prudko ho odsotila.

„Už sa ma nikdy nedotýkaj!“ skríkla a skoro všetky črepy sa znova vysypali na zem. Georgie sa zapotácal a dopadol znova na stoličku. Nahnevane na ňu zaškúľil. Začal znova vstávať a oči mu horeli hnevom.

„To si vybavíme...“ začal, ale vtom ju Wilbrugs zdrapol za rameno a otočil k sebe.

„Stačilo! Za dnešek si toho vyvédla akurát dost!“ precedil roz-zúrene. Podvedome sa vypla, pripravená brániť sa. Možný úder však zanikol v zvuku odsúvajúcich sa stoličiek. Wilbrugs po očku

zazrel, ako vojvoda i gróf stoja na nohách a pozerajú priamo na neho. Spozornel a zastal v rozpore s túžbou urobiť s ňou poriadky a potrebou zapáčiť sa panstvu. Charity však nečakala, kým ju niekto zachráni. Už dávno sa naučila postarať sama o seba. Schmatla jeden z črepov a bleskovo ho priložila Wilbrugsovi pod krk.

„Ty už na mňa nikdy nesiahneš,“ zasyčala. Wilbrugs zbledol, čo bolo pomerne nečakané pri tolkej červeni, a pevnejšie jej zovrel rameno. Zovretie silnelo a preto mu Charity pritlačila črep viac na kožu. V jeho očiach si prečítala zúrivosť, ale už nemohla ustúpiť. V dnešný večer vyhrala hrdosť. Prázdny žalúdok sa bude musieť podrobiť. Vytrhla sa a s natiahnutou rukou ustúpila. Neprestávala ho sledovať. Utiahla sa do bezpečnej vzdialenosti a spustila ruku, no nie celkom.

„Myslím, že my dvaja sme skončil,“ skonštatovala chladne, hoci vnútro sa jej chvelo.

„Vypadni, suka!“ zvolal namosúrene Wilbrugs a Charity už nebola na pochybách, že jej práca v hostinci sa skončila. Dopekla!

Napäto vydýchla a zamierila k východu, ale dávala si pozor, aby sa Wilbrugsovi neotočila chrbtom. Od takého slizkého človeka mohla očakávať hocičo. Rukou našmátrala kľučku a v momente, keď otvorila dvere, neodolala, a pozrela k trojici mužov pri vzdialenom stole. Dvaja z nich ju sledovali a v ich pohľade sa miesil súcit a obozretnosť. No ten, ktorý ju zaujímal najviac, sedel na svojom mieste a nevzrušene pil pivo. Zalapala po vzduchu.

Znova ju posadla zúrivosť a tak trhla dverami a vyšla von. Čerstvý nočný vzduch trochu schladil jej rozhorúčenú tvár, ale hnev v nej len tak vrel. To má zato, že sa namiesto práci venovala snívaniam! Hlupaňa! A muž, kvôli ktorému prišla o prácu, ani netušil, že existuje! A pritom všetko, čo sa dnes stalo, bola jeho chyba!

Kapitola 2

Charity sedela pri blikotavom svetle jedinej sviečky, umiestnenej na malom otlčenom písacom stole. Odtiahla sa a opatrne si povystierala chrbát. Krk mala stuhnutý od neprestajného zízania do malej hlúpej knihy. Šmahom ruky ju zavrela a nevraživo zí-zala na väzbu zodratú rokmi používania. Nenávidela, keď cítila bezmocnosť. Ale jedno malé hlúpe písmenko jej ešte stále robilo ťažkosti. Snažila sa a trénovala. Každý večer sedela dlho do noci vo svojom jednoduchom príbytku a ešte menšej spálni a čítala, až kým ju chrbát nebolel od neustáleho zohýbania. No nemala dojem, že robí pokroky. A bezmocnosť a nezdar nenávidela zo všetkého najviac.

Snažila sa a snažila, ale jej vôľa neprinášala ovocie. Frustrovaná vstala a sfúkla sviečku. Ak nečíta, nemá zmysel míňať drahocenný vosk. Prešla do prosto zariadenej kuchynky s pecou, teraz osvetlenej mesačným svitom, a naliala si za pohár čistej vody. Ešteže bývala blízko pri potoku a mala prísun životne dôležitej tekutiny vždy na dosah. Zadivala sa z okna na mesiacom osvetlenú lúku. Bývala na samote kúsok od mesta. Jej chalupa nebola veľká, ale zabezpečenie chodu a udržiavanie čo-to stálo. O svojom žalúdku už ani nehovorila. Našťastie, očakávala, že sa skôr či neskôr u Wilbruga niečo zomelie a preto mala našetrenú skromnú sumu, aby pár týždňov vydržala a mohla si na trhu kúpiť hydinu. Ak bude mať šťastie a sliepky budú znášať vajcia, nebude mať

tak skoro hlad. Stúpila si na špičky a rukou našmátrala malú vázu, v ktorej skrývala svoje úspory. Zatriasla ňou a spokojne ju vrátila späť. Odložila prázdny pohár, skontrolovala, či je stále zamknuté, akoby niekedy zabudla vždy po príchode zvrtnúť kľúčom vo dverách, a zamierila do izby. Lahla si do postele, zamotala sa do prikrývky a s otvorenými očami zízala do tmavého stropu. Už dávno sa odnaučila strachovať sa, čo prinesie zajtrajšok.

Po dnešku Wilbrugsa nepôjde odprosiť, ani keby už nikdy nemala čo do úst. Starostova žena, pani Legreiová, ju síce zamestnávala, no išlo skôr o pomocné práce počas zimy. Taktiež na fare sa vždy hodila pomoc, ale platili domácim jedlom a to by jej problém vyriešilo len spolovice. Ostávala ešte škola, možno by ju vzali späť, aby raz za týždeň upratovala, no platili málo a to bol dôvod, prečo sa rozhodla pracovať u Wilbrugsa. Nikde inde ju nevzali, pretože bola negramotná. Teda, kedysi. Predtým, ako opustila zamestnanie v škole, sa sama neúspešne snažila naučiť čítať, ale bol to boj s veternými mlynmi.

Našťastie jej snahu videla miestna učiteľka a pomohla jej nielen s čítaním, ale i s písaním. Bolo to pre Charity nesmierne ponižujúce, ale rovnako dobre vedela, že takú ponuku nemôže odmietnuť. Písanie je už išlo, ale s čítaním mala stále problém. A vzdelávaniu nepomohol ani fakt, že prijala lepšie platené miesto u Wilbrugsa a tak prišla o možnosť učenia sa v škole. No peniaze potrebovala čoraz viac. Otočila sa na bok, pričom posteľ hlasno zavrzgala. Ostávalo ešte sídlo. Doteraz o ňom neuvažovala, keďže bývalo zatvorené, a keď prišlo panstvo na niekoľko týždňov, vždy si vzalo i svoje služobníctvo. Miestnych najímali, len keď usporadúvali veľkolepé bály či plesy. Uvažovala, že i napriek tomu zájde do sídla a popýta sa. Možno pre ňu nájdu miesto.

S vyhlídkou zajtrajška v tichu izby prikývla a zavrela oči. Zrazu stuhla, pretože začula akýsi zvuk. Rýchlo sa posadila a s tlčúcim srdcom načúvala. Uisťovala sa, že je len prehnane obozretná, ale prisahala by, že začula hlasy. Razom vyskočila na nohy a schmatla prvú vec, ktorá jej prišla pod ruku. Zovrela drevený svietnik a utekala k oknu. Nenápadne nakukla a keď nikoho nevidela, urýchlene zavrela a zahasprovala okenice a prebehla do kuchyne.

S obavami načúvala, ale zvuky sa už nezopakovali. Silnejšie zovrela svietnik, prešla ku dverám a s traslávým nádychom rýchlo odomkla. Prudko roztvorila dvere, pripravená útočníkov tresnúť po hlave, no pri neďalekom strome zazrela iba dve postavy v tesnom objatí. Vydýchla si. Akýsi zaľúbenci.

Chystala sa zatvoriť dvere, no zvedavosť ju zastavila. Mesiac svietil jasne a na nebi nebolo ani mráčika a tak mohla fascinovane sledovať párik, ktorý sa objímal. Muž sa sklonil k žene a i na diaľku rozoznala, že sa začali bozkávať. Žena si poopravila sukňu a tesnejšie sa k mužovi privinula. Mužská postava jej prišla nevysvetliteľne známa. Charity ticho zhíkla a ruka so svietnikom sa zachvela. Nie, nemôže to byť on! Ale pohyby, výška a niečo v jeho postoji, jej pripomenulo scénu spreď niekoľkých rokov. Dívala sa na Petra O'Nella. Vidieť ho, ako bozkáva inú ženu, zatiaľ čo jej dnes nevenoval ani pohľad, ju zaboľelo.

Peter sa odtiahol a niečo povedal, Charity nerozumela čo, na to bol príliš ďaleko. Skôr, ako stihla zareagovať, rozbehli sa opačným smerom, až jej zmizli z dohľadu. Stisla pery, prudko zabuchla dvere, zamkla a zostala ticho stáť.

Chvíľu jej trvalo, kým sa upokojila natolko, aby bola schopná znova zapáliť sviečku. Nemohla tomu uveriť! Zatiaľ čo ona celé dni

naivne dúfala, že ju Peter hádam vyhľadá, on sa tváril akoby nikdy neexistovala. Nielenže za ňou neprišiel, ale ju ani nespoznal, keď sa uráčil konečne na ňu pozrieť! A teraz si ešte dovolil priviesť pred jej dom ženskú, akoby si nepamätal, že tu býva a mohla by ho zazrieť. A navyše ju rovno pred jej očami objímal a bozkával! Rozhorčene sa začala prechádzať. Ten surovec! Idiot! Klamár a podvodník! Ako si len mohla myslieť, že pre neho niečo znamenala!

Potom, čo odišiel, preplakala niekoľko dní. A hoci nečakala, že sa ešte niekedy vráti a ani nebola natoľko hlúpa, aby dúfala, že jej láska má nádej, potom, čo ho zazrela, verila... nie, chcela, aby ju vyhľadal. Keby ju aspoň navštívil, dal jej najavo, že mu na nej kedysi aspoň trochu záležalo. Ale nezáležalo! Namiesto toho sa stretol s akousi flandrou a na ňu ani nepomyslel! Toľké poníženie!

Peter O'Nell, za preplakané noci a nesplnené sny draho zaplatíš!

Kapitola 3

Peter kráčal po poľnej ceste a vychutnával si krásny a slnečný deň. Už roky nešiel touto cestou. Pousmial sa a natiahol ruku, aby bruškami prstov pohladil vysokú trávu popri ceste. Slnko príjemne hrialo a vzduchom sa šírilo teplo. Och, ako dávno si užíval takýto pekný deň v prírode. Keď svojej sestre Hannah spomenul, že pôjde vyzdvihnúť jej dcéru, svoju neter, do miestnej školy, chcela ísť s ním. Ale odmietol ju. Potreboval byť na chvíľu sám.

V Danielovom sídle vládol chaos a hluk, no súčasne boli tie týždne naplnené detským švitorením a rodičovským smiechom. Rodinná idylka nebola ničím a nikým narušovaná, jedine ak ním, pretože občas zatúžil po tichu a pokoji. Jeho malá neter si však zaumienila, že všetky roky, počas ktorých bojoval v armáde a nemohol ju navštevovať, jej teraz vynahradí. A tak mal času sám na seba len veľmi málo.

Ani nedúfal, že si ho malá Elizabeth obľúbi, nieto, že si na seba tak rýchlo zvyknú, no vždy mal rád deti a svoju neter si okamžite zamiloval. Samozrejme, len čo prejavil záujem o detské hry, Danielove deti neváhali a budúci vojvoda Justin si z neho okamžite urobil koňa, na ktorom s obľubou jazdil. Svojej staršej sestre Joselyn občas dovolil, aby jej Peter robil spoločnosť na imaginárnych čajových posedeniach, no len za predpokladu, že sa čaj nepodával v čase, keď Justin plánoval veľkolepú bojovú výpravu v záhrade. Elizabeht, ako najstaršia z ich trojice, vždy počkala, aby sa s ním